

Prinses Anaid

Ken jij het verhaal van prinses Anaid? Nee, moet je luisteren, dan zal ik het je vertellen. Heel lang geleden leefde er in Moreekland een Koning en een Koningin.

Zoals alle mensen die getrouwd zijn wilde, wilde ook zij graag kinderen.

Maar elke zomer als ze tegenover elkaar zaten in de schaduw van de grote notenboom en genoten van de zonsondergang zeiden ze tegen elkaar: het is weer niet gelukt om een kind te krijgen.

Jaren gingen er voor bij, en nog steeds waren de Koning en de Koningin zonder kinderen. Soms, als het 's nachts donker was en de Koning al lang sliep, dan lag de Koningin wel eens te huilen in haar bed. Zo verdrietig was ze dat ze maar geen kinderen had. Op andere nachten, als de Koningin sliep dan sloop de Koning zijn bed uit en liep hij steeds heen en weer in de slaapkamer en piekerde. Hij dacht dan na wat hij nu nog moest doen om kinderen te krijgen.

Na 11 jaar wachten zaten ze weer onder de notenboom toen er een tuinkabouter voor hen stond. Hij vertelde dat hij Alteew heette en wist van hun grote verdriet en hun grote verlangen. De Koning en de Koningin keken verrast op. Wist de tuinkabouter dan dat ze zograag kinderen wilde hebben? Nu keek de tuinkabouter even bedenkelijk. Hij zei dat als de Koning en de Koningin heel eerlijk waren, ze eigenlijk vooral één kind wilden. Dan zouden ze al heel gelukkig zijn.

Ja, dat was eigenlijk waar, met één kind waren ze al heel gelukkig.

Alteew vertelde dat hij er voor kon zorgen dat ze binnen een jaar een dochttertje zouden hebben, maar dan stelde hij één voorwaarde. Als er echt een dochter geboren werd, moest ze de naam Anaid krijgen.

De Koning en de Koningin beloofden het.

Nog geen jaar later werd er op het paleis een dochter geboren. Ze was helemaal gezond, had een mooie gave blanke huis en donkere haren met blauwe ogen. De Koningin wilde haar Agatha noemen, naar haar moeder, maar de Koning gaf aan dat ze beloofd hadden om hun dochter Anaid te noemen.

Zo kreeg prinses Anaid haar naam.

Prinses Anaid groeide op als iedere andere baby. Ze kreeg de beste verzorging die er maar was, had de mooiste spullen en de kundigste kindermeisjes.

Maar toen ze wat groter werd en het tijd werd om te leren kruipen viel er voor het eerst iets vreemds op aan Prinses Anaid. Andere kinderen die gaan kruipen proberen naar voren toe te gaan. Prinses Anaid probeerde steeds om naar achteren te komen. Als iemand een mooie bal op een meter voor haar neerlegde, deed ze geen poging om er heen te kruipen, maar naar de hondenmand die achterhaar lag ging ze wel naar toe. In eerste instantie had het kindermeisje dit wel gezien, maar besloten er niets van te zeggen. Ze was bang dat ze anders haar baan kwijt zou raken en dat wilde ze niet. Maar toen Prinses Anaid op de leeftijd kwam om te gaan lopen, gebeurde er precies het zelfde. Ook nu deed prinses Anaid allen maar stapjes achteruit. Als ze al eens een voet voor de ander neerzette, dan was dit omdat ze anders haar evenwicht verloor.

Nu viel het iedereen op en kon het kindermeisje het niet meer verzwijgen dat dit al eerder gebeurd was. Er werd een kinderarts geroepen en die onderzocht Prinses Anaid helemaal. Hij kon niets vinden. Iedereen die in het kasteel werkte werd ondervraagd. Waren er soms meer rare dingen in het kasteel aan de hand? Gingen er wel eens vaker dingen verkeerd om? Nee, niemand had ooit eerder iets vreemds meegemaakt.

De kinderarts raadpleegde een professor in de kindergeneeskunde. De beste van het hele land. Hij onderzocht de prinses 3 dagen achter elkaar en deed dit zelfs ook als ze sliep. Dan zat hij met een pen en een schrijfblok naast het bedje van de prinses om alles wat ze deed te noteren. Na 3 dagen en nachten alleen maar te onderzoeken en alles opgeschreven te hebben moest hij bekennen dat hij niets bijzonders had gevonden wat de oorzaak kon zijn van het achteruit lopen en kruipen van de prinses.

Hij zou contact opnemen met een pedagoog uit Amerika. Misschien dat die raad wist.

Na een maand kwam de kinderarts terug met de pedagoog uit Amerika.

Samen bleven ze weer 3 hele dagen en nachten om alles te onderzoeken wat te maken had met Prinses Anaid.

Ook de pedagoog kon niets vinden of verzinnen wat kon verklaren waarom de prinses nog steeds alleen maar achteruit liep.

Iedereen stond voor een raadsel.

De Koning, die altijd probeert om een oplossing te vinden bij elk probleem, zei dat achteruitlopen dan niet helemaal is zoals het hoort, maar het niet echt een probleem hoeft te zijn, zolang Prinses Anaid maar niets omver loopt.

Al snel wende iedereen in het kasteel er aan dat de prinses achteruit liep. Ze kon het net zo snel en netjes dan andere kinderen die vooruit liepen. Zelfs aan de hand.

Toen de prinses ging praten kwam er echter een nieuw probleem.

Nu bleek dat er nog een achterste voren kwaal bij gekomen was.

De prinses bleek alle woorden verkeerd om te zeggen.

Als ze op een stoel wilde zitten zei ze geen STOEL, maar LOETS. Als de Prinses naar bed wilde dan zei ze DEB. Het enige woord wat ze goed zei was haar eigen naam. Als ze op zichzelf wees zei ze netjes Anaid.

Alle woorden die ze leerde zei ze verkeerd om. Weer werden er allerlei doktoren geroepen om prinses Anaid te onderzoeken. Weer werd er niets gevonden wat de oorzaak kon zijn van haar vreemde gedrag.

Toen de prinses bijna 4 jaar oud was, schaamde de Koning en de Koningin zich zo voor het vreemde gedrag van hun dochter dat ze haar eigenlijk niet naar school wilde sturen.

Toch moest ook een prinses net zo goed naar school net als elke ander kind.

Op een mooie avond, de avond voor de vierde verjaardag van prinses Anaid, zaten de Koning en de koningin weer onder de notenboom. Dit was in alle jaren hun lievelingsplekje geworden als ze even alleen wilde zijn of verdriet hadden.

Net toen ze het echt niet meer wisten, stond de tuinkabouter weer voor hen.

Hij vroeg waarom de Koning en de Koningin er zo verdrietig uitzagen. Ze hadden toch wat ze wilde: een dochter, mooi, intelligent, lief en aanhankelijk. Wat wilde ze nu nog meer?

Toen vertelde de Koning dat hun dochter echt heel geweldig was en dat het allemaal zo gegaan was zoals de tuinkabouter bijna 5 jaar daarvoor voorspeld had. Ze hadden haar Anaid genoemd, zoals de kabouter had laten beloven. Maar hun lieve dochter deed alle dingen verkeerd om. Ze liep nog steeds achteruit, sprak alle woorden achterste voren uit en niets hielp om dit anders te laten zijn. Toen keek de tuinkabouter hun lang aan.

Hij zei heel ernstig: jullie zijn soms zo vol van jullie eigen zorgen, dat jullie niet smeer om je heen zien. Zien jullie dan niet dat ik de kabouter ben die in de spiegel kijkt? Ik kijk naar jullie via de spiegel, ik praat met jullie via de spiegel. De Koning keek eens heel goed naar de kabouter en nu zag hij pas dat de kabouter echt via de spiegel naar hem keek en ook via de spiegel naar hem praatte. De kabouter vertelde dat hij eens zou voordoen hoe hij zou praten zonder spiegel. Hij deed zijn spiegel weg en vervolgde: sla ki un stie gez, nemok ed nedroow etsretcha norev tui nijm dnom.

De koning snapte er niets van. De kabouter pakte weer zijn spiegel er zei: ik herhaal: als ik nu iets zeg, komen de woorden achterste voren uit mijn mond.

Heel langzaam begon de koning te snappen wat er met prinses Anaid aan de hand was.

Ze sprak spiegeltaal. De tuinkabouter glunderde toen de Koning dit zei.

Maar de Koning wilde wel meteen weten wat hij kon doen om die spiegeltaal weer om te laten zetten in gewone taal. Volgens de tuinkabouter was dat heel gemakkelijk.

Als de prinses morgenochtend wakker werd, moest ze meteen aangesproken worden met haar gespiegelde naam. Dan zou alles in haar hoofd meteen weer gespiegeld worden en komen alle woorden weer verstaanbaar uit haar mond.

De volgende ochtend ging de Koning zelf naar de kamer van de prinses toe. Hij had de hele nacht geoefend op de nieuwe naam waarmee hij zijn dochter nu zou aanspreken.

Toch nog onwennig zei hij: goed morgen prinses Diana. De prinses keek haar vader aan, de glimlachte zoals elke ochtend en zei: goede morgen papa, heeft u ook lekker geslapen? Ze stapte uit bed en liep voor het eerst in haar leven vooruit naar de badkamer om haar tanden te poetsen.

Vanaf deze dag kon de prinses alles wat andere kinderen ook konden, goed praten, vooruit lopen en liedjes zingen.